

А погледътъ ѝ замѣниха
Сълзитѣ въ безутешенъ взоръ!
Прекрасно чедо — гиздавъ цвѣтъ —
Упоенъ лжхъ и ароматъ
Диша своятъ тихъ говоръ!...
Коситѣ тъмни сж завити
Като облаци, като мъгли
Въ очитѣ — пламенни стрели
На сълзитѣ блѣстятъ следитѣ!...

II.

Тя не познаваше бедитѣ,
Въ доволний бащинъ домъ расте —
Упазено съсь грижи цвѣте —
Като единствено дете!...
Възлюбена отъ дружки ближни,
Като букетъ цвѣтя безгрижни
Уплели радостенъ венець! ..
Тѣй чудно нощния ветрець
Люлѣй самотнитѣ тополи —
Другарки растнали на воля.
Но между всичкитѣ една